Exèquies per Mn. Josep M. Pairot Massoni.

Parròquia de Sant Miquel Arcàngel de l'Espluga de Francolí, 27 de juny de 2022

Benvolguts i benvolgudes. Molt estimat Mn. Antoni, rector d'aquesta Parròquia. Molt estimat Vicari General i Vicaris Episcopals. Molt estimats mossens, preveres i diaques. Molt estimat poble sant de Déu.

Quan ens enfrontem amb la mort, quan assistim al traspàs d'un amic, d'un familiar, o d'un company prevere, com és el cas d'ara, el traspàs de Mn. Josep M., moltes vegades sembla que topem amb una porta tancada, amb un mur que no podem traspassar. La mort acaba el nostre viure en aquest món. Amb la mort s'acaben els nostres neguits i esperances, fineixen els nostres anhels i treballs, les nostres il·lusions i projectes. I és que en la mort de les persones conegudes o estimades fem experiència anticipada de la nostra pròpia mort. Aleshores, la realitat de la mort ens qüestiona radicalment, ens toca en el més profund de nosaltres mateixos, en el sentit últim de la nostra vida. I fa que s'obrin en el nostre cor una sèrie de preguntes i d'interrogants: Què és la vida? Qui sóc jo? Què queda de mi? Quin sentit té viure? Què hi fem en el nostre món? Cap on vaig? És sòlid esperar en plenitud?

Davant aquests interrogants plantejats, les lectures que hem proclamat en aquesta celebració traspuaven sentit i esperança. La Paraula de Déu que se'ns ha proclamat anava ben bé en direcció contrària al desencís i l'abatiment. No parlava de manca de sentit de la vida, de carreró sense sortida, sinó més aviat d'esperança i de visió de futur. «Ja som fills de Déu», ens deia sant Joan, i com a tals som cridats a créixer contínuament. Som cridats a ser semblants a ell.

En el moment del nostre baptisme vam néixer fills de Déu, i durant la nostra existència se'ns convida a reconèixer en Déu el Pare que ens estima, el Pare que vol el nostre bé, el Pare que ens vol donar la vida per sempre i tota mena de béns, el Pare que obre la nostra existència cap al futur de vida en plenitud. Aquesta ha estat també la missió principal que el Senyor va encomanar a Mn. Josep M., que ens ha deixat. Enmig d'una vida de servei, plena de neguits i d'esperances, d'una vida de recerca d'allò que és bo, de recerca de la veritat, de recerca de Déu.

Mn. Josep M. havia nascut a Valls el dia de Nadal de 1933. Fou batejat i confirmat a la Parròquia de Sant Joan Baptista d'aquella vila. Després d'haver ingressat al Seminari de Tarragona i de realitzar els diversos cursos que comportaren l'obtenció del batxillerat en teologia, fou ordenat diaca el 13 de març de 1966 a la mateixa capella del Seminari. Al cap de tres mesos, concretament el dia de Sant Joan del mateix any 1966 fou ordenat prevere a la seva mateixa parròquia natal de Sant Joan de Valls i, per tant, en el marc de la festa de la Parròquia. Precisament del 1966 al 1968 fou vicari d'aquesta mateixa parròquia vallenca. Del 1968 al 1972 fou vicari parroquial de Santa Coloma de Queralt. Tot seguit, de l'any 1972 al 1992 fou nomenat rector de la Parròquia de Sant Pere i Sant Pau de Tarragona, càrrec que en els primers anys, concretament del 1975 al 1983 compaginà amb el de secretari particular de l'arquebisbe Josep Pont i Gol. Val a dir que fou el primer rector d'aquesta parròquia, erigida l'any 1972, parròquia que aquests dies, amb motiu de la festa de sant Pere i Sant Pau, inicia els actes de celebració del cinquantè aniversari. Més endavant, del 1992 al 1999, exercí com a rector a la Parròquia de Sant Esteve de Vila-seca. A partir del 23 de juliol de 1999 i fins l'any 2014, fou rector d'aquesta parròquia de Sant Miquel de l'Espluga de Francolí, així com també de la Parròquia de Santa Maria de Senan. Durant aquest temps fou també consiliari de la Confraria del Sant Enterrament d'aquesta mateixa parròquia, així com capellà de la Residència Jaume I de la mateixa població. El 19 d'octubre del 2010 fou nomenat canonge honorari del Capítol de la Catedral de Tarragona. A partir del 2014 i fins al 2017, passà a ser adscrit a aquesta parròquia de l'Espluga. En aquest any, passà a viure a Barcelona, fins fa poc més

d'un mes i mig, que obtingué plaça com a intern a la Residència Jaume I, on va morir la nit del proppassat dia de Sant Joan. Precisament, morí el dia de l'aniversari de la seva ordenació presbiteral.

Mn. Josep M. ha arribat ara davant Déu. Tots nosaltres també hi caminem; i ho hem de fer tenint molt present la paraula de Jesús: coneixem l'hora de sortida, però el moment de l'arribada ens és totalment desconegut, no en sabem res. El moment de presentar-nos davant el Pare ens pot arribar després d'una llarga vida, com la de Mn. Josep M., o ens pot venir també d'improvís, com el lladre que se'ns fica a casa sense trucar a la porta i quan menys ens ho pensaríem.

Les paraules de Jesús a l'Evangeli d'avui invitant-nos a vetllar i a vigilar, no ens volen pas posar la por al cos. Ben al contrari: volen moure'ns a viure més intensament la vida present, la vida de cada dia. Recordem-ho una altra vegada: «Ja som fills de Déu», ens deia avui la primera lectura. Visquem, doncs, plenament, la nostra vida d'ara, seguint l'estil de Jesús, el primer dels fills de Déu i el nostre germà. Fem de la nostra vida un servei als altres, sapiguem portar pau, bondat, joia, comprensió a les nostres relacions humanes. Evitem les crítiques despietades o els judicis desconsiderats: al capdavall, de jutge just tan sols en tindrem un, que és Déu. Sapiguem estar atents a les necessitats dels nostres germans i germanes, i atents també a allò que la Paraula de Déu demana de nosaltres: aquesta ha de ser la nostra vetlla, en això ha de consistir la nostra espera del Senyor.

¿Com ens podríem asseure amb Déu Pare, si ara no hem cultivat l'amistat i la relació amb ell? ¿Com ens podria servir a cada un de nosaltres —com deia avui l'Evangeli—, si primer nosaltres no l'hem volgut servir en cada un dels germans? ¿Com gosaríem demanar-li que compartís la seva felicitat amb nosaltres, si ara no ens esforcem a compartir amb cada germà les penes i les alegries?

L'amor que Déu ens té supera de bon tros tots els nostres càlculs. Poc es podien pensar els servents que esperaven de nit el seu Senyor que els faria seure a taula i els aniria servint. Igualment, nosaltres no ens podem imaginar tampoc quina serà la nostra condició quan esdevinguem fills de Déu en plenitud. No ens podem fer càrrec tampoc de quina és la condició de Mn. Josep M., ara que Déu Pare l'ha cridat a veure'l cara a cara.

Però en aquesta celebració de les seves exèquies, sí que volem demanar que el Pare li doni tot el seu amor, que el reconegui totalment com a fill, que, lliure de qualsevol taca d'egoisme o de pecat que hi ha en la vida de tots els homes, el pugui contemplar cara a cara sense cap mena de por.

I, al mateix temps que aquesta celebració d'avui és una pregària per Mn. Josep M., que ha passat ja per aquesta etapa de la vida, ha de ser també per a tots nosaltres un voler créixer contínuament com fills de Déu, un fer-nos conscients que som cridats a viure amb el Pare, i això no s'improvisa en un moment, sinó que hem de començar a viure-ho ara en les nostres relacions de cada dia, en la vida familiar i de poble, o onsevulla que sigui.

Pregant, doncs, per Mn. Josep M. i per nosaltres mateixos, continuem ara la nostra celebració.